

Urzędnikami służby zewnętrznej w rozumieniu art. 54 ustawy o państwowej służbie cywilnej i niniejszego rozporządzenia są urzędnicy Poselstw i Konsulatów R. P., Delegacje R. P. przy Lidze Narodów, Komisarz Generalny R. P. w Gdańsku i jego zastępca. Wszyscy inni urzędnicy Ministerstwa Spraw Zagranicznych przebywający służbowo zagranicą są urzędnikami służby wewnętrznej.

§ 2. Przenoszenie w stan rozporządzalności może nastąpić wówczas, jeżeli wskutek zmiany w organizacji placówki zagranicznej lub ze względu na dobro służby, urzędnik zostaje odwołany a niema dla niego czasowo odpowiedniego stanowiska w tym samym stopniu służbowym ani na innej placówce zagranicznej, ani w służbie wewnętrznej Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

§ 3. Urzędnik w stanie rozporządzalności może być w każdej chwili powołany z powrotem do służby czynnej. O ile powołanie takie nie nastąpi w ciągu pół roku od chwili przeniesienia go w stan rozporządzalności, należy go zwolnić ze służby państwowej przy zastosowaniu odnośnych postanowień ustawy emerytalnej.

W wypadkach wyjątkowych może być czas pozostawienia w stanie rozporządzalności przedłużony za zgodą Rady Ministrów ponad okres półroczny, najwyżej jednak do roku.

§ 4. Przez czas pozostawiania w stanie rozporządzalności pobiera urzędnik uposażenie, przywiązane do danego stopnia służbowego w służbie wewnętrznej Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Czas spędzony w stanie rozporządzalności zalicza się w całości do wymiaru emerytury.

§ 5. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Zagranicznych.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Kierownik Ministerstwa Spraw Zagranicznych: *Bertoni*

17.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 4 stycznia 1924 r.

w sprawie ustalenia przeciętnej wartości franka złotego za miesiąc grudzień 1923 r.

Na zasadzie art. 11 ustawy z dnia 16 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 127, poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. Uzupełnia się tabelę, podaną w § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 18 grudnia 1923 r. w sprawie zastosowania stałej jednostki do podatków: spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. № 134, poz. 1114) oraz w § 32 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1923 r. w przedmiocie zmiany przepisów o opłatach stemplowych i pokrewnych daninach publicznych, obowiązujących na górnoślą-

skiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. z 1924 r., № 1, poz. 6) w ten sposób, że przeciętną wartość franka złotego za miesiąc grudzień 1923 r. ustala się na 956.506 mkp.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

18.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 4 stycznia 1924 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 20 marca 1923 r. w przedmiocie kompetencji izb skarbowych do zarządzania odpisów i zwrotów, oraz zniżania i umarzania kar pieniężnych (grzywn) lub podwyżek w sprawach, dotyczących się opłat stemplowych (należności stemplowych i bezpośrednich) i podatków: giełdowego, oraz spadkowego i od darowizn.

Na zasadzie art. 13 i 15 ustawy z dn. 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. № 65, poz. 391) oraz art. 1 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. № 127, poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. Kwotę 100.000 mk., która wedle § 1 b) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 49, poz. 341) stanowi granicę kompetencji izb skarbowych do zarządzania umorzeń zaległości z powodu nieściągalności względnej, zastępuje się kwotą 5 franków złotych;

§ 2. Kwotę 1.000.000 mk., do której wedle § 1 c) wspomnianego rozporządzenia wolno izbom skarbowym zniżać lub umarzać na prośbę interesowanej osoby kary pieniężne (grzywny) lub podwyżki, zastępuje się kwotą 50 franków złotych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

19.

Rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu

z dnia 5 stycznia 1924 r.

w sprawie uzupełnienia wykazu towarów, podlegających opłacie cła normalnego.

Na podstawie art. 14 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. № 51, poz. 314) w brzmieniu podanem w § 1 rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1923 r. w przedmiocie uiszczania należ-

ności celnych, wymierzonych w złotych frankach (Dz. U. R. P. № 135, poz. 1124), zarządza się co następuje:

§ 1. Do wykazu towarów, zawartego w § 1 rozporządzenia z dnia 16 listopada 1923 r. w sprawie wykazu towarów, podlegających mnożnikowi celnemu normalnemu (Dz. U. R. P. № 118, poz. 953) w rozumieniu podanem w § 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 grudnia 1923 r. o ulgach celnych (Dz. U. R. P. № 135, poz. 1126), dołącza się następujące towary:

Pozycja taryfy celnej:	Nazwa towaru:
26 p. 1	Chmiel.
26 p. 2	ekstrakt chmielowy i mąka chmielowa (lupulina).
27 p. 2 a, b	spirytus surowy i oczyszczony.
27 p. 3	spirytus skażony i spirytus do palenia z domieszką mydła w stanie stałym, łącznie z wagą bezpośredniego opakowania.
55 p. 1	podług brzmienia taryfy celnej.
55 p. 2 a, b	podług brzmienia taryfy celnej.
55 p. 3	podług brzmienia taryfy celnej.
55 p. 4	podług brzmienia taryfy celnej.
66 p. 5 a, b, c	podług brzmienia taryfy celnej.
87 p. 4	balsamy toluński i peruwiański; styraks, żywica benzoesowa; żywice wonne używane do perfumerji.
95 p. 2	Winny kamień (cremor tartari), winian wapnia (calcium tartaricum) i cytrynian wapnia—nawpół oczyszczone (nie w proszku) z właściwem zabarwieniem.
100 p. 2	żelazocjanki: żółty i czerwony.
100 p. 3	chromiany i dwuchromiany potasu i sodu, alun chromowy.
104 p. 1	chlorki nieoczyszczone: a) magnezu, b) wapnia.
104 p. 2	siarczani magnezu techniczny (sól gorzka).
106 p. 2	octan ołowiu i octan wapnia oczyszczone.
106 p. 3	octan sodu, również topiony.
107 p. 1	podchloryn sodowy.
108 p. 5	kwas winny i cytrynowy.
108 p. 7	kwas salicylowy.
126 p. 2	materiały farbiarskie roślinne, oprócz oddzielnie wymienionych.
127	orsela (cudbear), orlean (biksyna), cachou (katechu), żółcień lakierowany (szutgelb).
149 p. 2 b	wyroby bez ozdób wypukłych lub rżniętych; wyroby tłoczone, wyciskane i drykowane, również z dodatkami z drzewa, żelaza i innych pospolitych materiałów.

Towary powyższe podlegają opłacie cła normalnego.

§ 2. Niniejsze rozporządzenie nie narusza w niczem rozporządzenia o ulgach celnych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie siódmego dnia po ogłoszeniu.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

20.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 6 stycznia 1924 r.

w przedmiocie uprawy tytoniu w r. 1924.

Na podstawie art. 6 i 7 ustawy z dn. 1 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 47 poz. 409) o monopolu tytoniowym, zarządza się co następuje:

§ 1. W roku 1924 uprawa tytoniu dozwolona jest:

- I. w województwie stanisławowskim w powiatach: horodeńskim, kołomyjskim, kosowskim, peczeniżyńskim, rohatyńskim, śniatyńskim, stanisławowskim i tłumackim;
- II. w województwie tarnopolskim w powiatach: borszczowskim, buczackim, czortkowskim, husiatyńskim, podhajeckim, skałackim, tarnopolskim, trembowelskim, zaleszczyckim i zbarraskim;
- III. w województwie wołyńskim w powiatach: krzemienieckim, dubieńskim i ostrogskim, tudzież w południowej części powiatu rówieńskiego po linię brzegu rzeki Horyń i w południowej części powiatu łuckiego po linię kolei Kowel-Zdolbunowo;
- IV. w województwie białostockim w powiatach: grodzieńskim i wołkowyskim;
- V. w województwie pomorskim w powiecie grudziądzkim;
- VI. w województwie śląskim w powiecie rybnickim.

§ 2. Na oznaczonym powyżej obszarze uprawy tytoniu może uprawiać tytoń tylko rolnik, który otrzymał urzędowe pozwolenie na tę uprawę.

§ 3. Udzielenie pozwolenia na uprawę tytoniu zależnem jest od następujących wymogów:

1. ogólna przestrzeń gruntu, zgłoszona pod uprawę w gminie, w której okręgu dozwolona ma być uprawa, obejmować musi najmniej 2 ha.
2. przestrzeń gruntu, zgłoszona pod uprawę przez jednego rolnika, nie może być mniejsza niż 500 mtr. kwadratowych w jednej nierozdzielonej całości.
Przezeń gruntu pod uprawę, zgłoszona przez właściciela, względnie dzierżawcę większej posiadłości ziemskiej na obszarze uprawy tytoniu, wymienionym w § 1 p. I, II, nie może obejmować w gminie dopuszczanej do uprawy (§ 3 p. 1) mniej niż 1 ha, a w gminie niedopuszczanej do uprawy mniej niż 2 ha.

§ 4. Pozwolenie na uprawę tytoniu otrzymać mogą tylko ci rolnicy, którzy wedle obowiązujących ustaw mogą zawierać ważne umowy, i których rozporządzenie niniejsze od uprawy tytoniu nie wyklucza.

Od uprawy tytoniu są wykluczeni:

- a) osoby zasądzone za przemytnictwo lub za przekroczenie przepisów ustawy o monopolu tytoniowym;